

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: A. D., nar.,
 stát. přísl. Moldavská republika,

 zastoupen advokátem JUDr. Petrem Adámkem,
 sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
 sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2020, č. j. CPR-26013-3/ČJ-2020-930310-V242,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. KRPA-155676-12/ČJ-2020-000022-SV, ze dne 16. 7. 2020, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 20 měsíců, a jímž byla též podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování, a které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno.

2. Žalobce uvádí, že do České republiky přicestoval dne 27. 10. 2019 na základě biometrického pasu. Z České republiky měl na základě data svého příjezdu vycestovat dne 25. 1. 2020. Přijel společně s manželkou na pozvání kamaráda. Ten jim slíbil pomoc při hledání práce a informoval je, že, k tomu je třeba, aby měli zaměstnaneckou kartu. K jejímu získání je zapotřebí najít zaměstnavatele, který má povoleno zaměstnávat cizince, a uzavřít pracovní smlouvu. Povinností žalobce naopak bylo sehnat doklad, že mají s manželkou zajištěné ubytování. Do konce ledna 2020 se takového zaměstnavatele nepodařilo najít a z důvodu, že neměli dostatečné finanční prostředky na cestu, vycestovala manželka žalobce následně sama zpět. Uvedený kamarád slíbil, že žalobci dá peníze, aby mohl odcestovat. Protože se však nepodařilo získat dostatečnou částku, žalobci nezbylo, než zůstat v ČR. Na území České republiky se tak nacházel ještě začátkem března 2020, kdy byla vyhlášena mimořádná opatření, a zejména uzavření hranic ke dni 12. 3. 2020. Na základě těchto opatření nemohl z území České republiky vycestovat. Pokračoval tedy v hledání zaměstnavatele, prostřednictvím kterého by si mohl zajistit zaměstnaneckou kartu. Toto nebylo snadné právě z důvodu probíhající epidemie, přestaly fungovat i příslušné úřady. Dne 15. 6. 2020 byl zadržen hlídkou policie na základě toho, že byl neznámým mužem označen za pachatele, který s nožem napadá ženy, a je po něm vyhlášeno pátrání. Obratem se však vysvětlilo, že s tím nemá žalobce nic společného. Při kontrole dokladů hlídka policie zjistila, že již uplynula doba, na základě které mohl žalobce v ČR pobývat.

3. Žalobce nesouhlasí s rozhodnutím správního orgánu I. stupně ani rozhodnutím žalovaného. Obě tato rozhodnutí byla vydána na základě správního řízení, při kterém byla porušena práva žalobce dle Listiny základních práv a svobod čl. 37 odst. 4. Je sice pravda, že správní orgán, který ve věci žalobce vyslyšel, uvedl, že žádá tlumočníka, neboť nerozumí jazyku, ve kterém je řízení vedeno, avšak ke správnímu řízení přibral tlumočníka z jazyka ruského a ukrajinského. Nikoliv tedy z jazyka, který je žalobci vlastní, tj. rumunština nebo moldavština. Při výslechu byla přítomná tlumočnice, která hovořila rusky a ukrajinsky, ale neznala rumunský a moldavský jazyk. Proto i poučení, které žalobci tlumočila, nebylo pro něj zcela srozumitelné, přičemž v tomto důsledku si žalobce nezvolil právního zástupce na toto jednání. Také překlad výslechu a všech dokumentů, byl ne zcela srozumitelný. Toto proto žalobce považuje za porušení svých práv, správní řízení nebylo vedeno v souladu s příslušnými právními normami (viz ust. § 16 zák. č. 500/2004 Sb. správního řádu, dále jen „správní řád“). Ruský jazyk ovládá žalobce lépe než český, ale ne dostatečně. Je třeba k tomu zohlednit, že se narodil v roce 1996. Ruský jazyk není ani úředním jazykem Moldávie. Pokud účastník řízení prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka, kterého si obstará na své náklady sám, pokud zákon nestanoví jinak. V případech, kdy je zajištěn cizinec,

a je s ním zahájeno správní řízení, je faktický nemožné, aby si tlumočníka obstarával sám, neboť nemá možnost odejít ze služebních prostor, a ani telefonovat. Je nepochybné, že toto ustanovení § 16 odst. 3 správního řádu, neřeší otázku tlumočníka ve správním řízení prováděném orgánem cizinecké policie. Proto by měl správní orgán postupovat ve smyslu ustanovení § 16 odst. 5 správního řádu, a přibrat tlumočníka z moci úřední na náklady státu. Skutečnost, že správní řízení nebylo vedeno v jazyce, který účastník řízení ovládá, kdy v důsledku toho se tedy nemohl dostatečně seznámit se svými právy a povinnostmi a vyjádřit se k celému obvinění a důvodům, proč se na území nachází neoprávněně, je závažným porušením práv. Odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 316/2016 - 20 z 1. 3. 2017.

4. Správní orgán dále nevzal v úvahu, že i když žalobce nevystoupal včas z České republiky a neoprávněně zde zůstal, tak dnem 12. 3. 2020 (vládou přijata mimořádná opatření) de facto z území České republiky vystoupit již nemohl. Žalobce si však je vědom, že mohl vystoupit do doby vyhlášení těchto opatření. Žalovaný se nezabýval situací v Moldavské republice s ohledem na bezpečnost občanů a možnost případného pronásledování, a to v situaci, kdy se v současné době v Moldavské republice mění vládní struktury, byl zvolen nový prezident, který zcela mění politický kurz Moldávie. Uložené opatření v délce 20 měsíců považuje žalobce za nepřiměřené. V době, kdy se nacházel na území České republiky, si také vyřizoval doklady, potřebné pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. V případě tak dlouhodobého uložení opatření, tedy 20 měsíců, nebude moci po návratu do země původu si podat žádost o zaměstnaneckou kartu. Žalobce považuje za újmu své osoby skutečnost, že v Moldavské republice nejsou takové pracovní možnosti, ani z hlediska České republiky nejsou taková opatření v jejím zájmu. Je kvalifikovaný pracovník ve stavebnictví a má v úmyslu svůj budoucí pobyt na území České republiky uskutečnit na základě legálního pobytu tak, aby byly dodrženy všechny právní normy. Žalobce žádá soud, aby vzal v úvahu, že opatření v délce 20 měsíců žalobce nepřiměřeně poškozuje, neboť mu znemožňuje i vstup na území Rumunska, s kterým je Moldávie úzce spjata.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

6. Při jednání žalobce uvedl, že byl s manželkou v Karlových Varech a přitom zde za známého zaplatil pokutu, proto v České republice poté zůstal, aby mu onen známý vrátil jím poskytnutou částku. Jeho manželka i dvouletá dcera mají rumunské občanství a proto se musí zdržovat po určitou dobu v Rumunsku, obě žijí v Bukurešti, proto je uložené správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života, neboť mu brání v osobním kontaktu s rodinou.

7. Soud ze spisu zjistil následující pro řízení podstatné skutečnosti.

8. Dne 15. 6. 2020 bylo na linku 158 oznámeno, že téhož dne se měl v ulici Metodějova nacházet muž, který odpovídal popisu pachatele zveřejněného v médiích, který napadá v Praze ženy nožem. Následně byl žalobce dne 16. 6. 2020 vyzván hlídkou policie k předložení dokladů, přičemž doložil cestovní pas. Bylo zjištěno, že na území ČR pobývá neoprávněně.

9. Ve svém vyjádření ve správním řízení uvedl, že přicestoval dne 27. 10. 2019, od té doby zde je nepřetržitě. Přijel s manželkou, která následně odcestovala, jemu už ale na to nezbyly peníze. Byl si vědom, že mu končí platnost pobytového oprávnění. Snažil se vystoupit, ale nejezdily žádné autobusy. V Moldávii je nyní jeho manželka

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

s malou dcerou. V ČR žije na adrese, kterou nikde nehlásil. Peníze na pobyt a vycestování má. Na území ČR nemá žádné vazby. Není mu známa žádná překážka vycestování. Vycestuje dobrovolně a rád. Součástí spisového materiálu je i poučení znalce - tlumočníka ze dne 16. 6. 2020 a usnesení o ustanovení tlumočnice p. T. B., do jazyka ruského a zpět. Z protokolu o vyjádření žalobce vyplývá, že požádal o ustanovení tlumočníka z jazyka ruského.

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

11. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

12. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“

13. Dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců: „Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.“

14. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

15. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

16. Správní orgán I. stupně vydal dne 16. 6. 2020 rozhodnutí č. j. KRPA-155676-12/ČJ-2020-000022-SV, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce 20 měsíců. Počátek této doby stanovil od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Doba k vycestování byla vymezena na 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

17. Správní orgán I. stupně shrnul, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně od 25. 1. 2020 do 16. 6. 2020, celkem tedy 144 dnů. Žalobce dle údajů v cestovním pasu vstoupil na území schengenského prostoru dne 27. 10. 2019. Tento údaj je také plně v souladu s tvrzeními žalobce o tom, že naposledy byl ve vlasti v říjnu 2020. Žalobce výslovně do protokolu potvrdil, že si byl vědom skutečnosti, že mu měla skončit platnost jeho biometrického pasu. Přesto na území ČR dále setrval, kdy toto rozhodnutí odůvodňoval nedostatkem finančních prostředků, a dále faktickou nemožností vycestování a tím, že si zde měl údajně hledat zaměstnavatele tak, aby si mohl následně vyřídit zaměstnaneckou kartu. Soud s ohledem na uvedené konstatuje, že žalobce nesporně pobýval na území ČR neoprávněně po dobu více než 4 měsíců, což rozhodně není zanedbatelná doba. Sám žalobce tuto skutečnost nerozporuje.

18. V případě žalobce tedy došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v nelegálním pobytu na území ČR, pro které může být cizinci uložen zákaz vstupu po dobu 5 let.

19. Námitka týkající se nepřiměřenosti uloženého opatření je nedůvodná. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*

20. Správní orgán I. stupně přihlédl při stanovení doby zákazu vstupu k délce a závažnosti neoprávněného pobytu žalobce na území ČR v období od 25. 1. 2020 do 16. 6. 2020, kdy byl žalobce zajištěn. Vzal též v úvahu, že se jednalo o první pobytové protiprávní jednání žalobce. Uložení maximální délky vyhoštění vyloučil a naopak uvedl, že žalobce po celou dobu řízení spolupracoval. Žalovaný se s vyměřenou délkou správního vyhoštění ztotožnil a shledal toto řešení obdobným jako v jiných skutkově podobných případech. Dodal, že je nezpochybnitelné, že měl žalobce území opustit nejpozději 24. 1. 2020, tedy necelé dva měsíce před vyhlášením vládních opatření. Této skutečnosti si byl žalobce dobře vědom, přesto nevycestoval. Jak k tomu žalovaný vhodně podotkl, jestliže si žalobce byl vědom končícího oprávněného pobytu, dalo by se očekávat, že bude realizovat adekvátní kroky, aby se jeho pobyt nestal neoprávněným. Žalovaný též doplnil, že na stanovené délce vyhoštění nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce o jeho dřívější bezúhonnosti či snaze si do budoucna zajistit na území ČR oprávnění pro výkon pracovní činnosti, neboť takový postup je dle žalovaného zcela očekávaný. Soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje.

21. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č. j. 1 Azs 164/2020-24 správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech pobytu, kdy se cizinec dobrovolně

správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: „Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatele lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“

22. Již s ohledem na poměrně dlouhou dobu i samotného neoprávněného pobytu žalobce v délce více než 4 měsíců na území ČR nelze považovat uložené správní vyhoštění za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud dodává, že neoprávněný pobyt žalobce byl zjištěn při kontrole, proto lze předpokládat, že nebýt kontroly žalobce by na území ČR setrval neoprávněně i nadále.

23. Soud nepovažuje tvrzení žalobce o tom, že se snažil zde nalézt zaměstnavatele, se kterým by mohl navázat spolupráci, a získat touto cestou zaměstnaneckou kartu, za důvěryhodné. Ze správního spisu nevyplývá, že by se žalobce během celého svého pobytu v ČR jakýmkoli způsobem pokusil svůj pobyt zde legalizovat či si zkusil vyřídit zaměstnaneckou kartu. Žalobce nečinil žádné kroky k vycestování, ani k zajištění legalizace pobytu či pracovní činnosti. Při jednání soudu uvedl odlišný příběh, že zde zůstal z důvodu nutnosti vymoci zpět částku poskytnutou známému, čímž o to více oslabil svou věrohodnost. Bez ohledu na bizarní tvrzení o neznalosti ruského jazyka.

24. Žalobce v žalobě uváděl, že nevycestoval z důvodu nedostatku finančních prostředků, které postačovaly pouze na odcestování manželky, kdy tyto prostředky se mu nepodařilo sehnat ani v období do vyhlášení vládních opatření. Stejně informace poskytl i ve svém vyjádření, kdy následně sdělil, že nevycestoval, protože nejezdily autobusy. Do protokolu o vyjádření žalobce již výslovně potvrdil, že finanční prostředky na vycestování má, přičemž v doplnění odvolání uváděl, že finanční prostředky si obstarával na brigádách, čímž připustil výkon pracovní činnosti. Soud vzhledem k tomuto tvrzení nepovažuje za důvěryhodné ani sdělení žalobce, že by neměl dostatečné prostředky na vycestování ani ke dni 12. 3. 2020. Cena dopravy do Moldavska není nijak vysoká, aby vyžadovala několika měsíční úspory. Rovněž soud neshledal relevantní odkaz na faktickou nemožnost vycestování žalobce v době od vyhlášení nouzových opatření, tedy od 12. 3. 2020. Sice nelze pominout důsledky pandemie, kdy různé státy uzavíraly své hranice nebo flexibilně a nepřehledně stanovily podmínky vstupu, ale žalobce byl povinen vycestovat již 24. 1. 2020, přičemž si tohoto byl zcela vědom. Přesto se o vycestování ani nepokusil. Později svůj nelegální pobyt nikterak neřešil a pouze bez dalšího pobýval dále na území ČR až do provedené kontroly a vykonával zde pracovní činnost bez pracovního povolení.

25. Důvodem nemožnosti vycestování žalobce vycestování nemůže být ani tvrzená nedobrá ekonomická či politická situace v Moldavsku, jakož ani skutečnost, že žalobci se

tímto zkomplikuje možnost cestování do Rumunska. Ekonomické problémy v zemi původu nejsou relevantní. Připojením Moldávie k Rumunsku by se pobytová situace žalobce zřejmě naopak zlepšila bez ohledu na správní vyhoštění, neboť by byl občanem státu shengenského prostoru. Diskuze o sjednocení obou zemí je zde od roku 1990 a není skutečností, ke které by měl správní orgán či soud nyní přihlížet, neboť nejde o událost z hlediska plynutí času neodvratitelnou, ba naopak velmi nejistou. Žalobce ve správním řízení sdělil, že vycestuje dobrovolně a rád, překážkou měly být prvotně finanční prostředky, které však dle svých tvrzení nyní již má. Žalobce uváděl, že jeho rodina žije v Moldávii. Taktéž v žalobě hovoří pouze o návratu manželky do Moldavska, nikoli do Rumunska, jak nově uvedl při soudním řízení. Tvrzení o dvouleté dceři i manželce s pobytem v Rumunsku až při soudním jednání dne 20. 1. 2021 bylo uplatněno po lhůtě k podání žaloby, jde tak o nepřípustnou novou skutečnost učiněnou v rozporu se zásadou koncentrace podle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., proto soud k této námitce nijak nepřihlédl.

26. Zejména však soud považuje za zcela nedůvodnou námitku žalobce, že ve správním řízení o správním vyhoštění mu bylo tlumočeno tlumočnicí z ruského jazyka. Žalobce namítá, že sice rusky hovoří, ale jeho znalost tohoto jazyka má být omezená, přičemž akcentuje naopak svou údajnou znalost jazyka moldavského a rumunského. Taktéž uvádí, že mělo být přihlédnuto k jeho ročníku narození, kterým měl být rok 1996. Obě tvrzení byla vyvrácena při soudním jednání. Žalobce uvedl, že je narozen roku xx, což mohlo mít vliv na posouzení námitky vedení správního řízení v jazyce ruském (školní výuka v SSSR). Ale zejména žalobce požádal pro jednání soudu přítomnost tlumočnicka do jazyka ruského a při jednání žalobce mluvil zcela plynule ruským jazykem. Dané skutečnosti tak vedly soud k již uvedenému hodnocení dané žalobní námitky jako bizarní, neboť to byl sám žalobce, kdo popřel svou námitku neznalosti ruského jazyka. Žalobci nebylo ve správním řízení odepřeno právo na spravedlivý proces, jestliže jeho výsledek byl proveden v jazyce, jemuž zcela rozumí. Ostatně, i kdyby tomu bylo jinak, žalobce v žalobě netvrdil, že by uvedl ve skutečnosti jiné údaje než při podání vysvětlení, resp. že mu bylo tímto upřeno právo se k věci vyjádřit např. i během odvolacího řízení.

27. Soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti, zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí.

28. Soud podotýká, že správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Azs 11/2019-47, bod 17).

29. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 20. ledna 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.